

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ - Κριτική βιβλίου

Το τρίτο βιβλίο της τετραλογίας του Θοδωρή Παπαθεοδώρου με φόντο τον εμφύλιο
Από τις εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Της Θεοδοσίας Κοντζόγλου

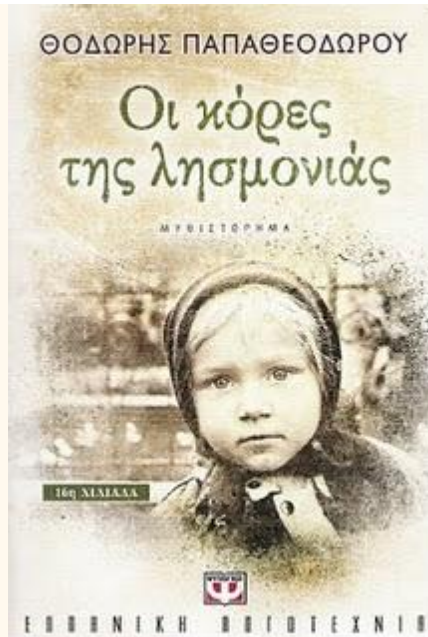
Πόσο συναρπαστικό, όμορφο, σημαντικό, αξιόλογο, αλλά και γλυκό και διαφωτιστικό και συγκινητικό και υπέροχο και συγκλονιστικό μπορεί να είναι ένα βιβλίο;

Όλα αυτά και πολλά περισσότερα συγκεντρώνει το τρίτο της τετραλογίας βιβλίο του Θοδωρή Παπαθεοδώρου «**Τα δάκρυα των αγγέλων**». Προηγήθηκαν το ίδιο συναρπαστικά και υπέροχα μυθιστορήματά του, αρχικά «**Οι κόρες της λησμονιάς**» όπου μέσα από σειρά πραγματικών γεγονότων που σημάδεψαν τη χώρα μας κατά τη διάρκεια του εμφυλίου ανοίγει η αυλαία των δύο αντίπαλων στρατοπέδων με το παιδομάζωμα.

Παιδιά από τριών χρόνων αρπάζονται βίαια μέσα από τις οικογένειές της υπαίθρου και σέρνονται στα βουνά για να υπηρετήσουν υπέρ της μίας ή της άλλης παράταξης.

Ταυτόχρονα οι μάνες σπαράζουν και τρέχουν να σώσουν τα σπλάχνα τους. Κι έτσι ακολουθεί το συγκλονιστικό βιβλίο «**Οι μάνες της άδειας αγκαλιάς**» με τις μανάδες αγοριών και κοριτσιών να αναζητούν τα παιδιά τους και να γίνονται θύματα μιας ζωής που ούτε στον χειρότερο εφιάλτη τους δεν περίμεναν να ζήσουν.

Στο τρίτο βιβλίο «**Τα δάκρυα των αγγέλων**» με εξώφυλλο το 11χρονο κοριτσάκι που καταλήγει στα βουνά μετά από μια αποτυχημένη προσπάθεια φυγάδευσης από τη χωριάτισσα «γιαγιά», η αγωνία κορυφώνεται. Η καρδιά του αναγνώστη πάλλει στους ρυθμούς της ξέφρενης πλοκής.

Απόσπασμα: «Πάμε σπίτι να τα κρύψουμε και να μανταλωθούμε. Έτσι έχουμε μια ελπίδα!»

Εανά πιλάλα, ακόμη πιο γρήγορα από πριν. Τρέχα, τρέχα, σχεδόν κουτρουβαλώντας το κατέβηκαν το καλντερίμι, έφτασαν μπροστά στο σπίτι κι όρμησαν στην αυλή.

«Τώρα:» ρώτησε κλαιγοντας η Κουλίτσα, κρατώντας γαντζωμένο το χέρι της Σταυριανής της.

«Δεν ξέρω, να σκεφτώ».

«Στο πατάρι, ή στο υπόγειο. Δεν έχετε υπόγειο;

Εκεί θα ψάξουν πρώτα απ' όλα. Οι μισοί στα πατάρια και στα υπόγεια κρύβονται!»

«Τότε πού; Πού;» φώναξε απελπισμένη η Κουλίτσα. «Λέγε θεια, λέγε κι έρχονται φτάνουν!»

«Στο φούρνο! Θα τα χώσουμε στο φούρνο! Τα ρούχα τους είναι μαύρα, θα τα βάψουμε στο πρόσωπο και στα χέρια με κάρβουνο και θα τα χώσουμε στο φούρνο. Με λίγη τύχη δε θα τις βρουν.

.....

Έτρεξαν αμέσως κάτω, η γριά τράβηξε το σκέπασμα του μικρού χτιστού φούρνου, πήρες κάρβουνα και στάχτες, έβαψε τα πρόσωπα και τα χέρια των κοριτσιών και το ένα πίσω από το άλλο, στρίμωξε μέσα στο κοίλωμα τη Σταυριανή και την Ελενίτσα που βαστούσε ακόμη την κούκλα της σφιχτά στην

αγκαλιά της.

.....

Μη βγάλετε κιχ. Ούτε κουβέντες ούτε ψιθυρίσματα. Ίσα-ίσα που θα αναπνέετε!
Πρόσταξε κοφτά.

.....

Όρμησαν σαν σε κουρσάρικο ρεσάλτο. Δυο οπλισμένοι αντάρτες έμειναν έξω να φυλάνε τα δέκα κορίτσια που είχαν ήδη μαζέψει, ενώ ο καπετάνιος τους κι άλλοι δυο μπήκαν στο σπίτι με τα όπλα προτεταμένα.

.....

Γριά είσαι, αλλά μόνη δεν είσαι. Φέρε το κορίτσι που μένει στο σπίτι μαζί σου!

.....

Την ίδια στιγμή ζευγάρια που ξέχασαν τι σημαίνει οικογενειακή θαλπωρή, πιστεύοντας σε κάποια ιδανικά δοκίμαζαν την αντοχή και την αγάπη τους μέσα στα χαρακώματα, στη φωτιά, στις εκρήξεις, τα πολυβόλα και το αίμα, το αίμα το αδελφικό.

Και οι μάνες συνεχίζουν να ζουν τον ίδιο Γολγοθά άλλες στα χωριά, άλλες στις πόλεις κι άλλες στα βουνά στο κατόπι των παιδιών τους:

« Παιδί μου...»

Η Αριάδνη ανασηκώθηκε στο στρώμα της και κοίταξε την Αγγέλα ανήσυχη μες στο μισοσκόταδο. Παραμιλούσε.

«Παιδί μου...»

Η καρδιά της ακουγόταν σαν ταμπούρλο στρατιωτικό μες τη νυχτιάτικη ησυχία της κάμαρας. Την άφησε.

«Παιδί μου...»

Ήταν σαν να έβλεπε τον εαυτό τους. Δυο γυναίκες που τις ροκάνιζε η ίδια αγωνία. Δυο μάνες μ' άδειες τρεμάμενες αγκαλιές.

.....

Θύματα ήταν όλοι. Γονείς, γυναίκες, και παιδιά. Αδέλφια, συγγενείς και φίλοι. Ένας λαός ματωμένος. Ένας λαός γονατισμένος. Γιατί;

Η γραφή του Θεodorή Παπαθεοδώρου, είναι καθαρή, ανεπιτήδευτη, γρήγορη, πλούσια σε δράση αλλά και σε συναισθήματα. Οι ήρωες - όλων των βιβλίων του - ανάλογα με το ρόλο τους, κινούνται, τρέχουν, σκαρφαλώνουν στα βουνά, κρύβονται, σκέφτονται, μιλούν, συζητούν, ψιθυρίζουν, εκφράζουν φόβους, αγωνίες, διατάζουν, τρομοκρατούν, σκοτώνουν, συγκλονίζονται από τη σκληρότητα και τη βαρβαρότητα, κλαίνε, γελάνε και όλα αυτά ο αναγνώστης τα βιώνει σαν να βλέπει κινηματογραφική ταινία.

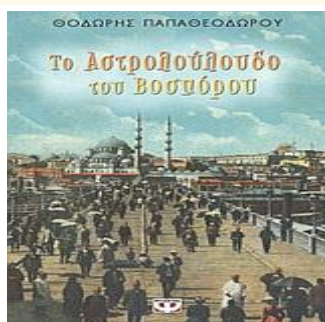

Ο συγγραφέας κατορθώνει με ξεχωριστή φαντασία και ικανότητα να διεισδύσει στον ψυχικό κόσμο χαρακτήρων με διαφορετικές προσωπικότητες, ηλικίες, μόρφωση, βιοτικό επίπεδο κλπ.

Προσωπικά, αισθάνομαι τυχερή που είχα την τύχη να διαβάσω τα υπέροχα μυθιστορήματα του Θεodorή Παπαθεοδώρου, μέσα από τα οποία ξεδιπλώθηκαν μπροστά μου άγνωστες πτυχές της τραγικής σύγχρονης ιστορίας της χώρας μας.

Μακάρι, το μυθιστορηματικό φρεσκάρισμα της ελληνικής ιστορίας, να ταραξεί έστω και στο παρά πέντε αυτό το λαό που επαναλαμβάνει συνεχώς τα ίδια λάθη αντί να σηκώσει το κεφάλι και να προχωρήσει στην πρόοδο και στην ανάπτυξη.

Άλλα βιβλία του Θεodorή Παπαθεοδώρου από τις εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ:

"Το αστρολούλουδο του Βοσπόρου"
(Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ)

Διαβάστε επίσης:

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ του Θοδωρή Παπαθεοδώρου
http://nextok.blogspot.com/2011/04/blog-post_4341.html

ΟΙ ΜΑΝΕΣ ΤΗΣ ΑΔΕΙΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑΣ